

Politik. Disse Endringer, som Forslaget kan afgjøres administrativt, og det er ikke alene ganste vist ogsaa i mine Dine trænger til, ville — jeg gjentager det — dog ikke koste syn- derlig Anstrængelse, og dette forekommer mig at være saa klart og simpelt, at dersom disse ere de eneste Feil ved Lovforslaget, seer jeg ikke, at der derfor vilde være Grund til at nægte dets Overgang til anden Behandling. Jeg kan ikke nægte, at det overraskede mig endeel, at et Forslag herom skulde komme fra en Mand, der tidligere har viist Forslaget mere end almindelig Godhed og Interesse, hvorfor jeg troede, at han ogsaa i dette Dieblik maatte være tilbøielig til at oversee saadanne Svagheder, hvorpaa jeg imidlertid ganste vist selv skulde have gjort opmærksom, hvis jeg havde faaet Ordet før ham. Det ærede Medlem siger nu fremdeles, at Titlen er urigtig; Forslaget kaldes „Endringer i Lyndeloven“, men han gjør opmærksom paa, at første Punktum er en ligefrem Udskrivning af Lyndelovens § 59, skjøndt med en Smule Endring i Ordene, og han kommer da til det Resultat: Altsaa er det ingen Endring, altsaa er Titlen unsiagtig. Dette er imidlertid, ligesom om man vilde sige — for at sammenligne det Store med det Smaa —, at den Grundlov, som Rigsraadet i et Par Sessioner har behandlet; og som Rigsdagen nu er ifærd med, heller ikke var en Endring af Grundloven af 5te Juni 1849, fordi den begynder med den samme Paragraph. Det at begynde med Noget, der svarer til, hvad der staaer i den ældre Lov, skulde altsaa være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at det ikke er en Endring, og at Lovforslaget altsaa derfor er overflødig og Titlen urigtig. — Dernæst gjorde den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at hvad jeg her ønsker bestemt ved denne Lov, tilbeels, og navnlig hvad der findes i dens Slutning, allerede er bestemt ved ministerielle Circulairer, hvorfor der heller ikke skulde være tilstrækkelig Anledning til at gaae ind paa Loven. Jeg kan dertil kun svare, at kan og bør Sagen afgjøres administrativt, skulle vi ikke inblade os derpaa, men vi skulde da heller ikke have inbladt os paa den, da den for 11 eller 12 Aar siden forelaa her i Rigsdagen og kom ind i Lyndeloven af 10de Mai 1854. Det er muligt, at Sagen

kan afgjøres administrativt, og det er ikke alene muligt, men det er vist, siden det er steet, men det er ogsaa vist, at den Bestemmelse, som den ene Minister giver idag, kan den anden Minister hæve imorgen, og derfor er det netop, at vi hellere ønske saadanne Ting, som henhøre under Lovgivningen, slaaede fast ved en Lov end ønske dem afgjorte eensidig af Administrationen. Naar der i det Hele taget er Grund til at foretage en Endring eller Endringer, Rettelser i Lyndelovens § 59, skjønner jeg ikke rettere, end at der er den fuldeste Opfordring til i disse Endringer at medtage, hvad der er afgjort ved de ministerielle Circulairer, hvilket jeg troer hellere burde afgjøres ad Lovgivningsveien. Det er idetmindste klart, at Sagen derved blev saaledes, som Representationen ønskede, og at den var ganste anderledes slaaet fast, end det kan stee ved ministerielle Circulairer. — Den ærede Rigsdagsmand meente, at Folketstemningen ikke var for denne Lov, og at den derfor eller blandt Andet derfor ikke var nødvendig. Hertil kan jeg kun svare, at jeg ikke skjønner rettere end, at Folketstemningen er bleven mere og mere for den, jo hyppigere den har været fremme, og det kunde vel være, at ligesom Stemningen har hævet sig i de forløbne Aar, vil det ogsaa kunne blive Tilfældet iaar. Den ærede Taler har — jeg gjentager det — tidligere viist sig som en Ven af Loven, men han forandrer nu pludselig Front og bidrager Sit til at nedslaae den Stemning, som han tidligere har været med at arbejde for at fremkalde. Det vil vise sig, hvorvidt Sagen virkelig har Folketstemningen for sig eller ikke, naar den faaer Lov til at gaae sin Gang, og det første Skridt, der da skal forsøges, er, om Thinget giver sin Tilslæelse til, at den gaaer til 2den Behandling. Dertil har Thinget i tre tidligere Samlinger givet sin Tilslæelse, og det skulde forbause mig meget, om det iaar, den 4de Gang, skulde nægte det; det skulde forbause mig meget, uagtet jeg vel veed at vurdere Vægten af det Foredrag, vi nys hørte af den ærede Taler, veed at vurdere, hvad det vil sige, at en tidligere Ven af Loven nu stiller sig fjendtlig til den.